A°. 1848. N°. 101.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag*, *Zaturdag* en *Zondag*, is *f* 5 in de drie maanden.

ZONDAG 14 MEI.

De prijs der Advertentiën is, van een tot *vijf* regels, *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

De vruchten van het ministerie SCHIMMELPENNINCK.

—

De president van het »welgevormde" ministerie, waaraan de Tweede Kamer zoo spoedig vertrouwen schonk, en hetwelk volgens zijne heele of halve officiëele verdedigers zoo homogeen was, is aan de Kamer komen mededeelen, dat bij de eenige zaak, welke het doel van dit ministerie zijn kon, het gebleken is, dat misvormd was wat men welgevormd genoemd had en dat de homogeniteit juist zoo lang bleef bestaan als men bij de Kamer met groote beloften kwam, maar op het eigen oogenblik ophield, als men besluiten moest iets te doen.

Wij zouden nu mogen vragen, of het niet met reden was, dat wij de heeren LUZAC en DONKER CURTIUS laakten over hunne deelneming aan een ministerie, waarin niemand dan zij een beginsel vertegenwoordigden, maar een beginsel, dat verzwakt werd en verloren ging door de bijvoeging van geheel onbekende personen als graaf SCHIMMELPENNINCK. Het is nu gebleken, hoe juist wij het ministerie SCHIMMELPENNINCK een ministerie van transactie noemden. En juist zulk een is het gevaarlijkste, dat wij thans konden hebben. In oogenblikken als deze behoeft men mannen, wier namen voor een programma konden gelden; geene mannen, die zich op hunnen vader beroepen moeten om genade te vinden voor de aanmatiging, met welke zij zich als de Alexanders hebben opgeworpen, die de wereld bedwingen zullen.

Juist daarom was de natie met de leden der commissie ingenomen; dewijl deze zich niet op ouders en grootouders (op »antecedenten" volgens de taal van graaf SCHIMMELPENNINCK) behoefden te beroepen, ten einde hunne tegenwoordigheid in dat collegie te verklaren, maar wier openbaar leven elk zeide wat men van hen te wachten had. Juist daarom waren de leden der commissie de eenige ministers, die mogelijk waren, dewijl zij, ontwerpers der grondwet, ook het best geschikt waren die te verdedigen en in werking te brengen.

De handeling van graaf SCHIMMELPENNINCK, die zich tusschen den Koning en de commissie kwam inschuiven, die eigenmagtig zich zelven opwierp, heeft verhinderd, dat wij niet reeds vier weken vroeger de ontwerpen der nieuwe grondwet bij de Kamer gebragt zien. Vier weken hebben wij nutteloos gewacht; Koning en natie wenschten eene spoedige en algemeene herziening; Koning en natie vinden zich nu teleurgesteld, ten gevolge der bekrompen eerzucht van graaf SCHIMMELPENNINCK, die, zonder iets, hetwelk zijne aanmatiging verschoonen kan, hetgeen door den Koning naar den wensch der natie verrigt was, kwam verstoren. Vier weken van rust en kalmte, zoo geschikt voor het werk der herziening, gingen ongebruikt voorbij, en wie weet wat de volgende dagen ons brengen zullen? Men heeft uitgesteld, uitgesteld en waartoe? Die scheuring kan zich niet eerst in de laatste dagen geopenbaard hebben, tenzij de ministers met het onderzoeken van het ontwerp tot de laatste dagen voor het weder bijeenkomen der Kamer gewacht hebben, hetwelk te misdadig zou wezen om het te kunnen gelooven. Maar waarom dan niet reeds lang een einde aan die scheuring gemaakt? Waarom niet gezamentlijk aan den Koning het ontslag uit hunne betrekking ingezonden, ten einde deze eene nieuwe keus doe? In het land van de Britsche constitutie, welke de heer SCHIMMELPENNINCK zoo gaarne bij ons wilde overplanten, had hij ten minste kunnen leeren de zaken des lands met minder zorgeloosheid te behandelen.

Wij hebben terstond bij de benoeming gezegd, dat een half conservatief, half liberaal ministerie òf niets tot stand brengen, òf tot transactie zijne toevlugt nemen zou. Hetgeen wij vermoedden is bewaarheid; er is eene scheuring en het verheugt ons dit ten minste te weten: want wij begrijpen, dat de liberale beginselen door de heeren LUZAC en DONKER CURTIUS zullen voorgestaan zijn tegenover het conservativismus van den heer SCHIMMELPENNINCK. Het doet ons genoegen hen hier ten minste tot geene transactie de handen te hebben zien leenen. Zij deden dit bij de vorming van het ministerie: er was dus gegronde vrees eene gelijke handelwijs bij de grondwet te verwachten. Volgens geruchten zou de heer RIJK zich aan de heeren LUZAC en DONKER CURTIUS, zouden de heeren NEPVEU en LIGHTENVELD zich aan den heer SCHIMMELPENNINCK aangesloten hebben.

De heer SCHIMMELPENNINCK heeft van zeer belangrijke wets-ontwerpen gesproken, welke diep in onze finantiëele wetgeving ingrijpen zouden. Het spreekt van zelf, dat deze noch van de tegenwoordige Kamer, noch van de tegenwoordige ministers kunnen komen. Voor eene zoo belangrijke wetgeving kunnen alleen de Staten-Generaal op de wijze, door de nieuwe grondwet te bepalen, benoemd, bevoegd zijn, gelijk de heer ROMME in de zitting van dingsdag volkomen juist verklaarde. Zulk eene wetgeving kan niet door een ministerie voorgesteld worden, hetwelk in staat van ontbinding verkeert. Waar bleef anders de homogeniteit? De heer SCHIMMELPENNINCK sla zijne Britsche constitutiën na en hij zal vinden, dat het in zulk geval, en in zulk een geval ook alleen, voor eenen minister pligt is niets te doen dan »de zaken zoo wat aan den gang te houden."

Wij verbeiden den uitslag met ongeduld, maar niet met vrees. Nu de scheuring van het ministerie in twee partijen, eene liberale en eene conservative, geopenbaard is, zal er spoedig eene nieuwe keuze moeten gedaan worden. De Koning heeft eenmaal zich aan het hoofd der beweging gesteld en daardoor, terwijl zoo vele andere kroonen waggelen, zich de zijne vaster op het hoofd gedrukt; hij zal niet terugtreden en ontrouw worden aan de gedachte, die hem bezielde, toen hij den voorzitter der Tweede Kamer bij zich ontbood en de staatscommissie benoemde: hij zal uit zijnen raad de mannen verwijderen, die alleen aan het oude hechten en hunne plaats aan mannen des volks, aan mannen van geest en kracht en talent schenken. Zoo alleen kunnen land en dynastie behouden blijven.

Buitenlandsche berigten.

DENEMARKEN.

Altona, *10 mei.* Volgens later ontvangene berigten zijn er op Sleeswijk slechts 100 man Denen geland, die zeer spoedig weder naar Alsen zijn teruggetrokken.

Onze troepen maken zich gereed tot eene landing op Alsen; zeer spoedig verwacht men een' beslissenden slag, want de Denen zijn ten getale van 12.000 man op het eiland vereenigd; het hoofdkwartier van den generaal *Hedemann* is te Sonderburg.

DUITSCHLAND.

Berlijn, *10 mei.* In den laten avond van gisteren kwam alhier een tweede courir aan, die de gisteren reeds medegedeelde tijding, dat 13,000 man Polen zich aan den luitenant-generaal *von Colomb* hebben overgegeven, nader bevestigde.

FRANKRIJK.

Parijs, *10 mei.* Luidens brieven uit Messina, dd. 25 april jl., wordt die stad nog dagelijks beschoten, en zelfs gaat men daarmede voort op heilige dagen, terwijl de geheele bevolking zich in de godshuizen bevindt.

— Op den 4den was Rome weder geheel rustig. Luidens de berigten, was de graaf *Mamiani* er in geslaagd, een kabinet zamen te stellen, dat door den Paus werd goedgekeurd. Men was de oorlogsverklaring aan Oostenrijk wachtende, en de heer *Galetti* was tot directeur van politie te Rome benoemd.

Binnenlandsche Berigten.

Amsterdam, *12 mei.* Te Napels heeft eene volksbeweging plaats gehad, zonder echter ernstige gevolgen gehad te hebben. Koning *Ferdinand* laat Messina nog steeds bombarderen.

's Gravenhage, *11 mei.* Algemeen misnoegen heerscht hier over hetgeen in de huidige zitting der Kamer voorviel, en groot is de spanning, waarin, ten gevolge daarvan, de gemoederen verkeeren. Men

had verwacht, dat het nieuwe ministerie het aangelegen onderwerp van staatkundige hervorming ijveriger zou hebben behartigd en vernam thans, met aan verbittering grenzende verwondering, dat eenige der nieuwe ministers zich hadden veroorloofd, met de zoo regtmatige verwachtingen der vrijzinnige natie den spot te drijven. Immers, wat anders dan deze benaming verdient het gedrag der heeren *Schimmelpenninck* en *Nepveu*, die, na zich voorstanders te hebben verklaard van eenen regeringsvorm, »geschoeid op de Britsche constitutie," thans komen aanzeggen, dat zij zich niet kunnen vereenigen met een regtstreeksch verkiezingsstelsel? Zijn dan niet juist de regtstreeksche verkiezingen voor het Lagerhuis de basis der constitutie van Engeland? Zijn het de regtstreeksche verkiezingen niet, welke de Britsche volksvrijheden en regten waarborgen? Hoe zal nu de heer *Schimmelpenninck* — van den generaal *Nepveu* acht men het onnut te spreken — hoe zal nu de heer *Schimmelpenninck* het verantwoorden, ons zes weken nutteloos te hebben opgehouden door zijne voorspiegeling van Britsche constitutie, waarbij hem, gelijk thans schijnt te blijken niets ernstiger aan het hart lag dan de zucht slechts weder naar zijnen aangenamen post te Londen terug te kunnen keeren? Zes allerbelangrijkste weken heeft de heer *Schimmelpenninck* ons doen verliezen, als president van den raad van ministers dan als minister van Buitenlandsche Zaken en minister van Finantiën. Om eene verontschuldiging te hebben van *niets* te doen, zoo voor de Buitenlandsche Zaken als voor de Finantiën, belastte hij zich met *beide* portefeuilles, waarvan iedere, vooral bij het presidentschap van den raad van ministers gevoegd, *al* de uren van een staatsman zou hebben gevorderd! *Gratis antrelans*, *omnia agendo*, *nihil agens*, kwam hij onvervalbare-belasting-vermindering voorspiegelen, en liet hij, in dezen gevaarvollen toestand van Europa, onze diplomatische belangen in dezelfde onbekwame handen, die ze reeds jaren lang hadden verwaarloosd. Hij was, heette het, met de beste *bedoelingen* bezield, doch moest *eenigen tijd* hebben, kon niet reeds *in de eerste dagen* veranderingen invoeren. Welnu, zes weken zijn er thans verloopen; en wat heeft hij gedaan? Niets, niets, niets. Doch neen; hij heeft wel iets gedaan, hij heeft zijnen post te Londen gered. Dringend door den Koning uitgenoodigd zich aan het hoofd van het ministerie te stellen, en niet zonder reden welligt beducht dat eene weigering hem zijn gezantschap kosten mogt, nam hij de opgedragen betrekking onder zeer *vague* voorwaarden aan, in de hoop vermoedelijk spoedig wel het een of ander uitvlugtsmiddel te zullen vinden. In het ministerie gejaagd, liep hij er in rond als eene muis die allerwege eene rat, een hol zocht om te ontsnappen. Hij tuurde naar het ontwerp der vijf heeren, en vertrouwde bij minderen »drang van omstandigheden" ook wel in de Kamer genoegzame sympathiën te zullen vinden, om niet al te erg te worden uitgefloten bijaldien hij het een of ander behoudend voorwendsel te baat nam om zich niet met het nieuwe ontwerp te kunnen vereenigen. Zeer wel wetende dat de Koning in zijn hart gansch niet toegedaan is aan vrijzinnige beginselen en gevoelens, kon de heer *Schimmelpenninck* met juistheid vertrouwen dat hem een »gemoedelijk bezwaar" tegen het een of ander vrijzinnig punt niet euvel zou worden genomen, en dat hem dus zijne *ontglipping* niet zoo duur te staan komen zou als eene rondborstige weigering reeds menigeen heeft gekost, die staatsdienst niet als heerendienst beschouwt. Daarin heeft derhalve de heer *Schimmelpenninck* een blijk van wat men gemeenlijk »diplomatische slimheid" noemt, gegeven; aan het ministerschap ontsnapt, zal hij weder naar Londen gaan. Jammer maar dat de natie weder het verlies lijdt, — het verlies van zes aan het behoud des gezantschaps van den heer *Schimmelpenninck* gewijde weken!

† *'s Gravenhage*, *11 mei.* Ziedaar ons nu weder in eene nieuwe crisis vervallen! Het Behoud heeft bij de bezadiging der natie lucht geschept, en men kan vragen: hoe veel verder zijn wij thans dan den 25sten maart? Toen kwam de heer *Schimmelpenninck* de opening geven dat hij aan den Koning voorgesteld had eenen regeringsvorm »geschoeid op de leest der Britsche constitutie" in te voeren; heden kwam de heer *Schimmelpenninck* openen dat hij zich met het op de Britsche constitutie geschoeide ontwerp der vijf heeren niet vereenigen kon! Zulk Chineesch-Schimmenspel zou grappig wezen, bijaldien het minder verontwaardigend was, zóó de rust der natie op het spel te zien zetten. En dan heeten zij vertegenwoordigers des volks, zij die zulke taal komen voeren als de heer *Verwey-Méjan*, die de ministers verzoeken wilde *zich nog eens te bedenken!* Hadde een man ook maar van het minste karakter zulke taal gevoerd, men zou ze als de bitterste persifflage van de weifelmoedigheid en de karakterloosheid, die onze ministers pleegt te kenmerken, hebben kunnen beschouwen! In de belangrijkste oogenblikken van een volksleven, verklaren ministers, de hoogste raadslieden der Kroon, in eene plegtige vergadering der Staten-Generaal, dat zij, na rijp overleg, zich over eenige hoofdpunten van staatsbestuur niet met elkander kunnen verstaan, en dan staat een »volksvertegenwoordiger" op om de minister uit te noodigen: het *nog eens* met elkander te bepraten! Waarlijk; het wordt al te dwaas; de Joppigste Nederlander zou hier het geduld kunnen verliezen, en de familie *Verwey-Méjan* laadt eene zware verantwoordelijkheid op zich, wanneer zij ten dezen verzuimt professor *Schröder van der Kolk* te raadplegen! — Ook *Gerrit Kniphorst* leverde zich weder, even als in den behoudendsten tijd, aan zijne fantasiën, en ware de verstandige man der Kamer, de heer *Gevers*, niet tusschen beide gekomen, wie weet hoe ver de divagatiën zich zoude hebben uitgestrekt. Gelukkig Nederland dat zóó vertegenwoordigd zijt! — En dan vindt men nog lieden, ijlhoofdig genoeg om de bevoegdheid en geschiktheid van zoodanige grondwetgevende staatshervormers te betwijfelen!

's Gravenhage, *12 mei.* De Eerste Kamer der Staten-Generaal zal vergaderen op woensdag den 17den Mei aanstaande.

TWEEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van Vrijdag, *12 mei 1848.*

In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden, is ingekomen eene koninklijke boodschap, ten geleide van een wets-ontwerp en daarbij behoorende memorie van toelichting, betreffende het in dienst houden van de miliciens der ligting van 1843. — Drukken en ronddeelen, en verzending naar de afdeelingen.

De commissie van rapporteurs heeft haar algemeen verslag uitgebragt omtrent de volgende wets-ontwerpen, als:

1o. tot bepaling omtrent den aanvang der groote visscherij in 1848, 1849 en 1850.

2o. tot verleening eener dispensatie aan de firma *Nyman en van Marle*, expediteurs te Zutphen.

Die verslagen zullen worden gedrukt en rondgedeeld, terwijl de beraadslagingen daarover zijn bepaald op morgen ten 11 ure.

Door de commissie tot de verzoekschriften is, bij monde van de heeren *Nap*, *van Beeck Vollenhoven* en *Smit*, verslag gedaan op een aantal in hare handen gestelde stukken uit alle oorden des rijks, meerendeels betrekking hebbende tot de aanstaande herziening der grondwet, tot eene verandering van het belastingstelsel, tot de afschaffing van sommige accijnsen, als op het gemaal, het geslagt, de brandstoffen, inzonderheid op den turf enz. Voorts wordt verslag gedaan: 1o. op adressen van fabrikanten in goud- en zilverwerken te Amsterdam, waarbij aangedrongen wordt op eene herziening der wetten nopens den waarborg op de gouden en zilveren werken; 2o. op een adres van het bestuur der vereeniging tot bevordering der belangen des boekhandels te Amsterdam, houdende bezwaren tegen de voorgedragen ontwerpen, uitmakende het tweede en derde boek des Wetboeks van Strafregt; 3o. op een adres van dijkgraaf en heemraden van eene polderschap in Zuid-Holland, houdende bedenkingen tegen de voorgedragen veranderingen in de bestaande verordeningen betrekkelijk de hoogheemraadschappen. — Al deze adressen zullen ter griffie worden nedergelegd.

Nopens eenige adressen wordt overgegaan tot de orde van den dag. Een is uit Zuid-Holland en betreft den vrijdom van den accijns op de steenkolen, en een uit Amsterdam.

Op voorstel der commissie, belast met het uitbrengen van verslag op het schrijven des tijdelijken ministers van Binnenlandsche Zaken, in het begin dezer week ingekomen, wordt besloten, dat voortaan de adressen, door de Provinciale of Gedeputeerde Staten aan de Kamer ingediend wordende, ongezegeld zullen worden aangenomen.

Daarna wordt de vergadering gescheiden.

ARNHEM, *13 mei.*

Het ministerie zal eene belangrijke verandering ondergaan. De heeren *Schimmelpenninck* en *Nepveu* zullen aftreden, en een voltalliger ministerie worden zaamgesteld. De heer *Luzac* zal in het ministerie blijven, maar door den heer *de Kempenaer* aan Binnenlandsche Zaken worden vervangen.

Met zekerheid kan op dit oogenblik niets meer worden gezegd. Wel wordt gesproken, dat de heer *Lightenveldt* met behoud van de R. C. eeredienst, aan het departement van Justitie den heer *Donker Curtius* zal vervangen, die zich provisioneel met Finantiën zou belasten.

Ook ten aanzien van het departement van Oorlog schijnt eene belangrijke verandering op til.

Men is zeer gespannen op de zitting der Tweede Kamer van morgen.

Het opontbod van den heer *Riemsdijk* bij den Koning, staat dus niet met de ministeriëele verandering in verband.

Arnhem, *13 mei.* Heden deelen wij het adres, door den heer mr. *S. P. Lipman* aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingediend, in zijn geheel mede.

Aan de Edelmogende Heeren voorzitter en leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

EDELMOGENDE HEEREN!

In de overtuiging van daardoor eenen heiligen pligt te vervullen, en alleen door ijver voor het heil van het vaderland bezield, heeft de ondergeteekende S. P. LIPMAN, wonende te Amsterdam, de eer, zich tot Uwe Vergadering te wenden. Hij koestert het vertrouwen, dat het tegenwoordig adres van eenen uwer ambtelooze medeburgers, en die het steeds hoopt te blijven, in Uwe Vergadering te meer eene welwillende overweging zal verwerven, daar het geenszins de strekking heeft, de klasse van burgers, waartoe hij behoort, van eenig gedeelte der lasten, welke zij thans ten behoeve van den Staat dragen, te ontheffen, maar integendeel om hem met anderen, tot verligting van minder gegoeden, aan zwaardere lasten te onderwerpen, met geene andere vergelding, dan de bevordering van de algemeene welvaart, waarin zij zelve deelen. Mogt dit doel bereikbaar worden geöordeeld, blijmoedig zal hij (en met hem, naar hij gelooft, duizendtallen van gegoede en welgezinde ingezetenen) de offers brengen, welke de gesteldheid van het vaderland eischt, en waarvan Nederland in ruime mate de vruchten zal plukken. Mogt zijne beschouwing Uwe goedkeuring niet wegdragen, hem zal de overtuiging van volbragten pligt overblijven, en de opregte wensch, dat de ondervinding de tegengestelde maatregelen tot geluk van Nederland moge regtvaardigen.

De ondergeteekende acht het geheel onnoodig, in een adres, gerigt aan eene vergadering, uit kundige mannen zamengesteld, zich in een breedvoerig betoog te verdiepen omtrent de algemeene gesteldheid van Europa en den bijzonderen toestand van Nederland. Het zoude eene verspilling zijn van zijnen tijd, een misbruik van den Uwen, indien hij niet naar zoo groote beknoptheid streefde, als het gewigt van de zaak gedoogt.

Het is vooral niet zijne bedoeling, om van de tegenwoordige gesteldheid van zaken een overdreven zwart tafereel op te hangen; doch men moet den moed bezitten, om eenen kalmen blik op die gesteldheid te vestigen.

Groote en gevolgrijke gebeurtenissen hebben voor de wereld een geheel nieuw tijdvak doen ontstaan. De geschiedenis der menschheid kent geene gelijksoortige, zoo snelle, zoo algeheele en zoo wijduitgestrekte omkeering van alle begrippen omtrent de voorwaarden, welke de gemeenschappelijke zamenleving moeten bepalen. De onderlinge verhouding der Europesche staten heeft daardoor geene mindere verandering, dan hunne binnenlandsche gesteldheid, ondergaan. Ook daar waar, bij eene gelukkige uitzondering, de inwendige rust, welke Europa genoot, en welker bestendigheid voor eene lange reeks van jaren gewaarborgd mogt schijnen, niet of naauwelijks gestoord of regtstreeks bedreigd is, heerscht niet langer hetzelfde *gevoel van veiligheid.*

Daardoor is de industrie, welke het hoogste toppunt van bloei scheen te zullen bereiken, plotseling in alle landen gestuit. Daardoor is het geheele stelsel van crediet, hetwelk nimmer zoo bewonderenswaardige uitkomsten had opgeleverd, eensklaps in alle landen ingestort, in zijnen val de door de fortuin meest begunstigden onder de talrijke offers verpletterende. Daardoor is de koophandel, bij de algemeene depreciatie van alle waarden, ontmoedigd, en mist elken veiligen maatstaf voor zijne berekeningen en zijne ondernemingen.

Bij de veranderlijkheid der *phases*, welke deze onbestemde gesteldheid kenmerkt, en waarin de dag van heden tot geene zekere gevolgtrekking leidt voor den dag van morgen, is het aan geenen sterveling vergund, te weten, welk lot de landen van Europa verbeidt.

Maar daarom juist kunnen, in zulk een tijdperk, en in een land, hetwelk niet werkeloos de algemeene verwikkeling en verwarring aanschouwt, niet werkeloos de algemeene ontwikkeling en ontwarring afwacht, onder den zegen des Allerhoogsten, geestkracht en beradenheid heil aanbrengen, indien de natie, sterk door het beleid der regering en door de eendragt der burgerij, te midden van onrust, rust, te midden van gevaar, *veiligheid*, mag genieten.

Naar zulk een land, als naar eene gewenschte wijkplaats, rigten zich, door eene natuurlijke aantrekking, handel, nijverheid, voorspoed, rijkdom.

Er is in Europa geen land, daartoe meer en beter geschikt, geen land, hetwelk meerdere bestanddeelen oplevert van volksgeluk, dan Nederland.

Doch daartoe wordt, als onmisbare voorwaarde, in de eerste plaats geëischt, dat Nederland spoediger dan alle andere landen, en beter dan alle andere landen, *definitief* zij *georganiseerd*, zoowel ten aanzien van zijnen *regeringsvorm*, als van zijn *stelsel van staatshuishouding*, opdat het, nevens instellingen, welke geenen billijken wensch onvervuld laten, een vast regeringsstelsel kunne aannemen, naar de behoeften van het nieuwe tijdvak berekend.

Nederland moet ten spoedigste, en alvorens eene nieuwe omkeering het overige Europa kunne treffen, door eene definitieve organisatie aan de *onzekerheid*, waaraan zich in deze dagen het denkbeeld

van *onveiligheid* noodwendig verbindt, worden onttrokken.

Het ware thans een ijdel onderzoek, of in een vroeger tijdvak deze of wel gene meening de voorkeur verdiende — of de belangen van den staat meer juist werden bevroed en meer gelukkig werden gediend door hen, die toen geen' steen van het staatsgebouw wilden verplaatst hebben, uit bezorgdheid, dat verandering verandering tot gevolg, en ondergang tot uiteinde zoude hebben, dan wel door hen, die toen in jaren van kálmte, de grondslagen wilden hebben versterkt, alvorens de orkaan het gebouw in eenen bouwval herschiep. Dat tijdvak is niet meer, en het oordeel zoowel over de handelingen als over de meeningen zij aan kalmere dagen verbleven. Geschikt en voldoende, of niet geschikt en onvoldoende voor het tijdvak, dat verstreken is, kunnen de vroegere instellingen onmogelijk beantwoorden aan de behoeften van eene geheel nieuwe gesteldheid. Uit dit gezigtspunt (en moge die beschouwing tot bevrediging van vroegere geschillen, en daardoor tot bevordering van de boven alles noodige eendragt het hare bijdragen!) hebben, onder de opperleiding van de Almagt, welligt beide meeningen gelijkelijk tot heil van het vaderland medegewerkt, de eene door de staatkundige hervorming voor te bereiden, de andere door haar verzet tegen de verwezenlijking van de hervormingsplannen, welke daardoor zijn opgeschort tot op een tijdstip, waarop met meerdere eenparigheid meer uitgestrekte en meer doortastende veranderingen kunnen worden tot stand gebragt.

De door den Koning benoemde commissie heeft de haar opgedragene gewigtige taak op eene wijze volbragt, welke haar gewis aanspraak geeft op de nationale dankbaarheid. Het konde niet anders, of daaromtrent moesten talrijke aanmerkingen, velen meer of minder gewigtig, meer of minder gegrond, oprijzen. Doch zal niet het werk, hetwelk voor allen een groot punt van vereeniging moet worden, eene bron van twisten in den lande openen, dan behoort een ieder, naarmate zijne belangstelling meer levendig is, doordrongen te zijn van de overtuiging, dat niemand, hetzij in, hetzij buiten Uwe Vergadering, het regt heeft te verwachten of te eischen, dat hij *in alle deelen* zijne eigene individuëele meening terugvinde in de nieuwe staatswet van het Nederlandsche volk.

Het eenige, dat met regt kan worden verwacht en geëischt, en boven alles door het waar belang van het vaderland wordt geboden, is, dat de nieuwe staatswet, *als een geheel*, de slotsom bevatte van de wenschen der verlichte meerderheid, de groote vraagpunten van den tijd definitivelijk oplosse, ten einde met gerustheid en eendragt een nieuw tijdvak te kunnen ingaan.

Het ontwerp bewijst gelukkig de mogelijkheid, om dit vereischte te verwezenlijken. Daartoe is het noodig, dat men zich geene begoochelingen make omtrent den geest des tijds, die onvoorwaardelijk wil zijn gehuldigd; dat men vooral nu niet een roekeloos en noodlottig spel spele met vast te houden aan onmogelijk vol te houden begrippen; dat men niet toegeve aan den waan, dat, door middel van eenige kariglijk toegemetene inwilligingen, bestaande misbruiken of onbestaanbare voorregten kunnen bewaard blijven; dat men zijne eigene of erfelijke belangen en tot zelfs, waar het kan, zijne begrippen met vaderlandslievende onbaatzuchtigheid ten offer brenge; dat alle vraagstukken, met inacht-neming van *de meest voorwaartsstrevende strekking* des tijds, worden opgelost.

Daarom heeft de ondergeteekende met blijde voldoening ontwaard, dat de stellers van het ontwerp, in de meeste en meest gewigtige opzigten, aan de toekomst onder eene constitutioneele monarchie geene eischen hebben gelaten. Door hen zijn de herhalingen van vroeger wanbegrip omtrent het wezen van het vertegenwoordigend regeringsstelsel onmogelijk gemaakt; door hen is de regtmatige invloed van de vroeger miskende openbare meening verzekerd; door hen is het vraagpunt der nationale verkiezingen in den zin der opheffing van alle belemmeringen tusschen de burgers en de afgevaardigden hunner keuze beslist; door hen ontleent de vertegenwoordiger van het volk, alleen aan het volk zijnen lastbrief; door hen zijn de overzeesche bezittingen niet meer buiten het bereik der wetgevende magt; door hen is het onderwijs vrij; door hen is de afscheiding tusschen de godsdienst en den staat in waarheid voleindigd, en mogen sommige angstige gemoederen in die afscheiding eene reden van bezorgdheid ontwaren, zij vergeten, dat de strijd, welken zij zouden kunnen uitlokken, de gevaren, die zij duchten, alleen kan verhaasten en vergrooten.

De ondergeteekende verwacht dan ook met vertrouwen van de wijsheid Uwer Vergadering, dat, waar er veranderingen in het oorspronkelijke ontwerp mogten gebragt worden, deze, wel verre van den stempel van zucht tot *achteruitgang* te dragen, in geenen anderen zin zullen plaats hebben, dan om, met behoud van al de hoofdbeginselen der stellers, waar het noodig zijn kan, nog *verder* te gaan, dan zij gingen; opdat niet dadelijk in Nederland uit niet bevredigde eischen een door den tijdgeest gesterkte wederstand kunne geboren worden, met één woord, opdat de staatkundige organisatie van dit land zij *definitief* en *duurzaam*.

Niet minder hoopt de ondergeteekende, dat Uwe meest krachtige medewerking worde aangewend, om het tijdstip dier *definitieve* en *duurzame* organisatie te *bespoedigen*, en dat Uwe Vergadering, indachtig dat hierin vooral de bereidvaardigheid van den gever de waarde van de gift verdubbelt, waken zal, dat Nederland, vroeger dan eenig ander land, door zijne volbragte staatshervorming aan de onbestemdheid en onzekerheid van het tijdvak ontrukt, *het gevoel van veiligheid* herkrijge.

Het ware nogtans eene dwaling te gelooven, dat de meest vrijzinnige en meest volmaakte instellingen op zich zelve het geluk eener natie kunnen beslissen. Alreeds vóór eene reeks van jaren schreef de ondergeteekende, hetgeen hij thans herhaalt: »Het »is van het hoogste gewigt, dat de koning en de »Staten-Generaal, van wier besluiten en beraadsla»gingen het heil van den staat afhangt, nimmer »vergeten, dat geen *vorm* van regering voortreffe»lijkheid van beheer insluit, of misslagen en ver»keerdheid uitsluit. De staatkundige heeft, even »weinig als de burgerlijke *bouwkunst*, tot heden »eenige bouworde uitgedacht, welke eenen waar»borg oplevert voor goede en rigtige huishouding."

Noch van het tijdelijk ministerie, noch van Uwe Vergadering, noch onder de bestaande grondwet, kunnen in dit opzigt de groote en beslissende maatregelen uitgaan, welke, onder den zegen der Voorzienigheid, zouden kunnen bestemd zijn, den voorspoed van Nederland voor langen tijd te vestigen.

Twee zaken alleen vermag de natie van hare tegenwoordige regering te verwachten: 1o. dat zonder eene noodlottige vertraging, welke te vaak en te veel aan Nederland in vroegere en in latere dagen onheilen berokkende, en zoo menige gelukkige gelegenheid ongebruikt liet verloren gaan, de nieuwe staatsregeling worde tot stand gebragt en afgekondigd; 2o. dat de tegenwoordige regering zich onthoude van alle maatregelen, welke *niettegenstaande* of zelfs *door* hunne *halfslagtigheid*, de handelingen van een nieuw definitief ministerie, van eene nieuwe definitive volksvertegenwoordiging, zouden belemmeren, en daardoor Nederland nu alreeds van de wenschelijke vruchten der staatshervorming voor een groot deel en voor langen tijd, welligt zelfs, ten gevolge van niet te voorziene gebeurtenissen, voor altoos zouden berooven.

Het tijdelijk ministerie, hoewel zamengesteld uit regtschapene en kundige mannen, en voor wie de ondergeteekende de hoogste achting koestert, is, in zijne tegenwoordige stelling, niet bij magte, iets te scheppen dat duurzaam en goed is. Het heeft geene andere bestemming, dan de eervolle en hoogstgewigtige, om, in dit tijdvak van overgang, de staatkundige organisatie van Nederland, op de door de commissie ontworpene grondslagen, te bespoedigen, en intusschen *in de behoeften van den dag te voorzien*. Dat ministerie is, in zijne tegenwoordige stelling, niet bij magte, gelijk het niet geroepen is, de regelen vast te stellen, naar welke de huishouding van den staat zal behooren te worden ingerigt, en het stelsel af te bakenen, naar hetwelk Nederland in het vervolg zal behooren te worden geregeerd.

Ook Uwe Vergadering kan niet meer met vrucht medewerken, dan tot het tweeledig einde, van de *invoering eener nieuwe staatswet*, en *de voorziening in de dagelijksche behoeften van den staat*. De nieuwe grondwet zelve zal het vertrouwen van het volk in de wetgevende magt op het beginsel doen berusten, dat de volksvertegenwoordiger de gekozene van het volk is. De wet zal niet meer eeniglijk het bevel aan allen, maar den wil van allen uitdrukken. Maatregelen, nu onmogelijk, of nu impopulair, zullen dan mogelijk, zullen populair zijn; doch elke ontijdige en voorbarige proefneming van de tegenwoordige wetgeving, zal de taak van de aanstaande wetgeving bezwaren en belemmeren.

Het ministerie en Uwe Vergadering zullen eene roemvolle taak gelukkig hebben volbragt, wanneer zij, zich bepalende tot het spoedvereischend werk der staatsregeling en tot de regelmatige voorziening in de behoeften der overgangs-periode, weldra de zaken, in derzelver onveranderden toestand, zullen overgeven aan hen, die van de éene zijde door het vertrouwen des Konings, van de andere zijde door de keuze hunner medeburgers zullen geroepen worden, om de lotgevallen van Nederland onder het goddelijk opperbestuur te leiden. De zedelijke verantwoordelijkheid zoude op hen, die aftreden, te zwaar nederdalen, indien zij, de grenzen van hunnen eigenaardigen werkkring overschrijdende, de moeijelijkheden, welke hunne opvolgers zullen hebben te overwinnen, wilden vergrooten.

De noodzakelijkheid eener algeheele verandering van het thans in Nederland heerschende finantiëel stelsel wordt door niemand meer ontkend. De tijd heeft ook hier voor altoos eenen strijd beslecht, die vroeger met meer of minder' grond in uiteenloopenden zin konde gevoerd worden.

Onder een nieuw finantiëel stelsel zal eene *belasting op de inkomsten*, vooral der meer gegoede burgers, *een groot bestanddeel* der inkomsten van den staat moeten uitmaken. Maar, als uitvloeisel van de niet te miskennen noodzakelijkheid der tijden geboden, door een begaafd, krachtvol ministerie voorgedragen, door eene zelfgekozene volksvertegenwoordiging aangenomen, opgewogen door andere groote en gewigtige finantiëele verbeteringen, zal eene op zich zelve hatelijke en gehate belasting, in dat verband en in dien zamenhang, aan de gegoede burgers zelfs welgevallig kunnen worden, indien, bij inachtneming van kiesche, regtvaardige en vrijzinnige vormen, aan die zelfde burgers eene ruime vergoeding wordt verzekerd, eensdeels door den waarborg voor de getrouwe vervulling van de verbindtenissen van den staat, welken de ondergeteekende met voldoening in het ontwerp van grondwet heeft aangetroffen, anderdeels door de opheffing van belastingen, welker voortdurende heffing onbestaanbaar te achten is, zoowel met de nieuwe gesteldheid als met het nieuwe finantiëel stelsel. Niet tweemaal zal de rijke worden getroffen, eerst in zijne inkomsten, daarna wederom in zijne uitgaven, welke het algemeen belang verbiedt in derzelver onbekrompen gang te beperken. De nijverheid zal niet tweemaal worden getroffen, eenmaal in zijn bedrijf zelf, waaraan eene meer dan ooit onbelemmerde vrijheid nieuwe kracht behoort te geven, daarna op nieuw in de winsten, door het bedrijf verkregen. Dan zal niet meer de behoeftige volksklasse zich door belastingen getroffen wanen, welke haar, in den vorm van loon of aalmoes, veelal wordt vergoed; het zal doorgaans eene waarheid blijven, dat in het uiteinde, nu zoowel als dan, de bezitters, en niet de niet-bezitters, de meester, en niet de knecht, de gegoede, en niet de behoeftige, alle belastingen dragen. Maar het tastbaar gevoel dier waarheid is in de dagen, die wij beleven, voor de gegoeden een waarborg van veiligheid, voor de behoeftigen eene reden van tevredenheid. De rust is het beste verzekerd, waar aan de geringere volksklasse zelfs het voorwendsel van gemor wordt ontnomen. Groote bezuinigingen in het kostbaar beheer en toezigt, met de opheffing van alle de kwellende formaliteiten, worden hieruit geboren, en mogen daardoor individuën hunne tegenwoordige betrekking zien vervallen, de bevordering van het algemeene welzijn, welke gewis den weg niet afsluit tot billijke te-gemoet-koming, behoort over elke andere overweging te zegepralen, en het is te hopen, dat een nieuw ministerie niet aan het oude euvel zal lijden, om allerwege het belang der zaak aan zwakke inschikkelijkheid voor personen ten offer te brengen, al moesten eenige hoofd-ambtenaren, die thans de finantiëele wets-ontwerpen vervaardigen, door de algemeene vermindering van het heir van ambtenaren, ook hunne ambten en bezoldiging zien vervallen. Waar aan de behoeftige volksklasse elke reden tot klagte ontvalt, waar aan de burgerklasse onbelemmerde en onbelaste vrijheid van handel en bedrijf te beurt valt, waar de rijke de zware lasten, die hij draagt, door het in onze dagen onwaardeerbaar *gevoel van veiligheid* vergoed ziet, waar de onbekrompene aanwending der uitgaven door geene fiscale heffing wordt gestuit, waar de onkostbare inning der belastingen groote bezuinigingen gedoogt: daar zal, bij de bewaring van orde en rust, de rijkdom, in deze zoo stormachtige tijden, den grond niet ontvlieden, daar zal veeleer de vreemdeling een veilig verblijf niet door deelneming in de te dragen belasting te duur gekocht achten.

Het is voorzeker een drukkend bezwaar voor allen, voor velen een pijnlijk ongerief, den staat zijner fortuin te moeten openleggen, maar daarom juist behoort de noodzakelijkheid door hoogst gewigtige voordeelen te worden tegelijk geregtvaardigd en vergoed, en eenmaal het kwaad gedragen, zal de heffing van één ten honderd meer of minder, den aard der belasting niet veranderen, indien slechts ook het equivalent in verhouding wordt verzekerd.

Wij betalen uit vrije keuze praemie van verzekering tegen brand, zee- en oorlogsgevaar, wie zal niet gaarne eene gelijke praemie voldoen tegen een gevaar, dat alle anderen overschrijdt? Wie zal niet gaarne zelfs een betrekkelijk klein deel zijner bezittingen willen afstaan, indien daartegen alle zijne bezittingen, welker waarde-vermindering hij thans betreurt, eene veel hoogere waarde erlangen?

De onverantwoordelijkheid voor de groote en doortastende maatregelen, welke zulk een stelsel eischt, mag en kan noch het tijdelijk ministerie noch Uwe Vergadering aanvaarden. Maar daarom moet het geheel finantiëel stelsel onaangetast blijven. Als tijdelijke maatregel, zonder eenige wezentlijke vergoeding, en bij eene niets-beteekenende wijziging der bestaande belastingen, zoude voor de burgerij de *income-tax* een hatelijk bezwaar worden, dat de duurzame invoering dezer in dit tijdvak onmisbare belasting later moeijelijk of onuitvoerbaar zoude kunnen maken. Als halfslagtige finantiëele proefneming, buiten alle verband tot eene geheel nieuwe orde van zaken, zoude zulk een maatregel de nadeelen van beide stelsels, zonder de voordeelen van een enkel, vereenigen: de kostbare inning van het tegenwoordige, bij mindere productiviteit — het ongerief van de openlegging der fortuinen, zonder de verbetering van de algemeene gesteldheid — met de klagten van hen, die nieuw getroffen worden, de voortdurende ontevredenheid van hen, die niet of niet geheel worden ontheven.

De ondergeteekende erkent, dat *tijdelijke* voorzieningen in de finantiëele behoeften der overgangs-periode onvermijdelijk zijn. Gaarne wil hij (gelijk hij van alle zijne medeburgers vertrouwt,) daarin zijn evenredig deel dragen, hetzij de voorkeur wordt gegeven aan eene hoofdelijke heffing voor éénmaal, hetzij aan eene vóórbetaling van bestaande belastingen, hetzij aan eene vrijwillige of gedwongene geld-

leening, tegen schuldbrieven, na eenigen tijd met eene matige rente aflosbaar, en alsdan in alle tegenwoordige of toekomende belastingen voor ieder honder ten volle als geld gangbaar; hij vermeent, dat bij eene behoorlijke verkorting van de overgangsperiode, *en die verkorting wordt door meer dan geldelijke overwegingen aanbevolen*, weinige millioenen zullen toereikende zijn, om de zaken aan den gang te houden, en dat die weinige millioenen op billijke voorwaarden zullen verkrijgbaar zijn. Maar hij vermeent tevens de hoop te mogen koesteren, dat Uwe Vergadering niet meer de zedelijke verantwoordelijkheid zal willen aanvaarden, van de finantiëele toekomst voor den nood van het oogenblik te hebben ten offer gebragt, en door nieuwe finantiëele verordeningen, op het oude finantiëele stelsel geënt, de besluiten eener aanstaande volksvertegenwoordiging en de handelingen van een definitief ministerie te hebben belemmerd.

Het is daarom dat de ondergeteekende zich tot Uwe Vergadering wendt, met het eerbiedig verzoek,

1o. Dat het Uwer Vergadering moge behagen, door alle te harer beschikking staande middelen de bespoedigde invoering der nieuwe staatsregeling te bevorderen;

2o. Dat het Uwer Vergadering moge behagen, door bloot tijdelijke maatregelen in tijdelijke behoeften te voorzien; en

3o. Dat het Uwer Vergadering moge behagen, hare goedkeuring te onthouden aan alle zoodanige ontwerpen, als welke, ingrijpende in de finantiëele toekomst van Nederland, tot den werkkring behooren van de aanstaande vertegenwoordiging van het Nederlandsche volk.

Amsterdam, den 8sten Mei 1848.

S. P. LIPMAN.

Jongste nieuwstijdingen.

ARNHEM, 13 mei.

Uit Parijs wordt van den 11den mei medegedeeld, dat de volgende lijst, bij het einde van de zitting van dien dag, aan de Nationale Vergadering, in naam van de Commissie belast met het Uitvoerend Bewind, is medegedeeld. De heer *Bethmont* komt op deze lijst niet voor. Volgens sommiger meening, zou de portefeuille van Eeredienst voor hem bestemd zijn.

Crémieux, minister van Justitie.
Jules Bastide, minister van Buitenlandsche Zaken.
Jules Favre, tweede secretaris van Staat bij de Buitenlandsche Zaken.
Charas, tweede secretaris van Staat, *ad interim*, van Oorlog.
Cazy, vice-admiraal, Marine.
Recurt, minister van Binnenlandsche Zaken.
Carteret, tweede secretaris van Staat, idem.
Trélat, minister van Publieke Werken.
Flocon, minister van Landbouw en Koophandel.
Carnot, minister van Openbaar Onderwijs.
Jean Reynaud, tweede secretaris van Staat, idem.
Duclerc, minister van Finantiën.
Marast, maire van Parijs.
Caussidière, prefect van Politie.

De commissie belast met het zamenstellen van een reglement van orde biedt dit der vergadering aan; na eenige discussiën wordt het met algemeene stemmen aangenomen.

Advertentiën.

Na een langdurig lijden, overleed op heden onze geliefde oudste Dochter *CATHERINE JACOMINE*, in den ouderdom van ruim dertig jaren.

ARNHEM, den 12den Mei 1848.

L. J. BÖHTLINGK,
H. A. G. BÖHTLINGK,
Geb. *NOOT*.

† † † KERKVOOGDEN DER HERVORMDE GEMEENTE VAN *ANGERLO*, zullen, op Dingsdag den 23sten Mei eerstkomende, des voormiddags ten elf ure, ten huize van den Administrerenden Kerkvoogd, behoudens de vereischte approbatie AANBESTEDEN:

Het DOEN *van eenige* HERSTELLINGEN *aan het* KERKGEBOUW *aldaar;* waarvan het Bestek en de Voorwaarden te *Doesborgh*, in de Stadswaag, bij *D. HEIJTING*, en te *Angerlo*, bij den Administrerenden Kerkvoogd ter lezing zullen liggen.

† † † Mr. *VAN DAALEN*, Notaris te *Wageningen*, zal, ten verzoeke der Eigenaren, op Woensdagen den 17den en 31sten Mei 1848, telkens des middags precies ten 12 ure, ten huize van *A. HOLTUS*, aan het *Lexkesveer*, onder *Wageningen*, overgaan tot den Openbaren Verkoop, bij inzet, hooging en toewijzing van ONROERENDE GOEDEREN, als:

GEMEENTE WAGENINGEN:

De UITERWAARDEN, genaamd: de *Bovenfabrijkwaard*, 4 Bunders, 12 Roeden en 30 Ellen, en de *Benedenfabrijkwaard*, 5 Bunders en 65 Roeden, in twee perceelen;

Een stuk HOOI- of WEILAND, in *het Nieuwland*, bij *de Grift*, 45 Roeden en 60 Ellen;

Een stuk HOOI- of WEILAND, genaamd *de Acht Morgen*, 6 Bunders, 10 Roeden en 40 Ellen, in twee perceelen en massa;

Een stuk BOUWLAND, in *de Neede*, 59 Roeden, in twee perceelen;

Een AKKERMAALSBOSCH, op *den Hessenberg*, 2 Bunders, 27 Roeden en 40 Ellen;

GEMEENTE RANDWIJK:

Een BOOMGAARD en ELZENPAS, genaamd *de Bingsbergerpas* en *de Kleine Hel*, 2 Bunders, 1 Roede en 60 Ellen.

Alles breeder bij billetten omschreven.

Nadere informatien zijn te bekomen ten Kantore van genoemden Notaris. — *Brieven franco.*

De Firma *C. J. WELTER*, te *Zutphen*, zal, op Donderdag den 18den Mei des namiddags ten 5 ure, ten haren Huize publiek doen verkoopen:

Eene verzameling BOEKEN, waaronder BAUDARTIUS, *Historiën*, 2 dln. 1624, in folio met vele Portretten (zeldzaam); WAGENAAR met *Aanteekeningen en Vervolg*; STUART, Rom. Geschiedenis (prachtuitgave met Platen); ROLLIN & TAILHIÉ, 12 dln., in keurig netten half Eng. band, met Platen; WALTER SCOTT, MILTON en MOORE's *Poëtical Works*, fraaije Uitgaven in Cartonnen Band; BILDERDIJK, HELMERS, FEITH, TOLLENS, enz.: volgens den Catalogus daarvan voorhanden.

Voorts op Zaturdag den 20sten Mei, des middags ten 12 ure, eene fraaije Verzameling van NATURALIëN, HOORNS, SCHELPEN en ZELDZAAMHEDEN; waaronder 1 Opgezette KAAIMAN; 1 groote TRECHTER-VLEERMUIS of VAMPIJR; 1 BOA-SLANG van 14 Voet, op Liquor, enz. waarbij tevens wordt verkocht RUMPHIUS, *De Amboinesche Rariteits-Kamer*, met Platen, in keurigen half Engelschen band. Alles daags te voren te bezien.

Uit de Hand te Koop,

om met 1o. Augustus 1848 te aanvaarden:

Een wel onderhouden en tot alle neringen geschikt WINKELHUIS, waarvan het Bovenhuis wordt verhuurd staande op een der beste standen binnen *Arnhem.*

Nadere informatiën, met *franco-brieven*, te bekomen ten Kantore van den Notaris *KOLFSCHOTEN* aldaar.

Uit de Hand te Koop:

Een HEERENHUIS met ACHTERHUIS en STALLING voor Vee, bevattende het Huis *tien* KAMERS, *twee* KEUKENS, *twee* KELDERS; een daarneven staand HUIS, waarin *twee* VERTREKKEN en ACHTERHUIS; TUINEN, BOOMGAARD en BOUWLAND, te zamen groot 1 Bunder en 18 Roeden; alles aaneengelegen in een aangenaam Dorp in *Gelderland*, zeer geschikt voor ZOMER- en WINTERVERBLIJF.

Nadere informatiën zijn te bekomen ten Kantore van den Notaris Mr. *VAN DAALEN*, te *Wageningen*. — *Brieven franco.*

TE HUUR

te *Apeldoorn*, om terstond te aanvaarden, een nieuw gebouwd en zeer net ingerigt WINKELHUIS, op den besten stand. — *Franco* te bevragen bij den Heer *H. BAKE EVERTS*, Griffier aldaar.

† † † Niets is beter om het *Haar* en den *Baard* te doen groeijen en hergroeijen en glansrijk te maken, dan de

Milano Haarbalsem,

van *CARL KRELLER*, in *Nürnburg*, hetwelk door de vele getuigenissen van de grootste professoren en gebruikers, die het Haar hierdoor teruggekregen hebben, bewezen en gestaafd wordt. Deze Balsem wordt als Pomade gebruikt, weshalve dezelve voor het gebruik der Dames zeer geschikt is; geeft eene schoone tint aan het Haar en den Baard, belet het uitvallen en grijs worden, en doet hetzelve in korten tijd hergroeijen, waar het reeds uitgevallen is. De groote Flesch kost *ƒ*1.20 en de kleine 60 cent, en is te bekomen, als ook het *EAU D'ATIRONA*, of de schoonheids-tinctuur, tot verdrijving van Sproeten, Vlekken enz. en tot het verkrijgen eener blanke en zachte Huid. De groote Flesch kost *ƒ*1.00, de kleine 30 cent.

Te *Amsterdam*, bij de Erve *HALBACH*, Warmoesstraat: *v. DETH*, Kalverst.; *RONVA*, Singel bij de Heil. Weg; *BECHTOLD*, Nieuwe Dijk over de Gravenstr.; *J. C. LEOPOLD*, Haarl. Dijk; *P. GOUVERNEUR*, Korte Gasthuismolensteeg; *LUFF*, Leidschestraat; *C. P. DE VOS*, *JUN.*, op de Schans; te *Arnhem*, bij *D. v. D. MEER & Co.*, Bakkerstr; *Alkmaar*, bij Jufvr. *MOERIAANS*; *Edam*, *HOOLA VAN NOOTEN*; *Delft*, *GEBR. v. MIERLO*; *Haarlem*, *MORITZ* Frankensteeg; *'s Hage*, *C. HANAU*, Schoolstraat en *H. A. STAPPERSHOEF*, Hoflevervancier, Halstraatje; *Hoorn*, *E. KNAVEN*, Kleine Noord; *Leiden*, *J. H. GRAVENSTEIN*, Breedstr.; *Medenblik*, Jufr. *TRIGERIO*; *Purmerende*, *r. D. POL*; *Rotterdam*, *J. H. KELLER*, Westwagenstr.; *Utrecht*, *P. HERBER*, Jansstraat en *H. WAGENER*, Voorstraat *Zaandam*, *P. GORTER*; *Zeijst*, *BLOEMENKEMPER*; als ook in het Hoofd-Depôt voor het geheele Rijk, Nieuwendijk No. 195 te *Amsterdam*, (alwaar ook het Depôt is van de Echte Eau de Cologne van *JEAN CHARLES FARINA*, te *Keulen*, tot fabrieksprijzen van 70, 80, 100, 120, 180, 210, 240, 360 en 480 het Kistje, van 6 heele of 12 ½ flacons.)

CARL KRELLER,
Chemist te *Neurenburg*.

De ondergeteekende berigt het geëerde publiek, dat zijne Diligence nog als gewoonlijk vertrekt van *Arnhem* naar *Zutphen*, des morgens ten 7½ ure; na aankomst te *Dieren* bestaat er gelegenheid met de Onderneming van *J. H. BRINKHORST*, des morgens ten 9 ure, naar *Doesborgh*, *Keppel*, *Doetinchem* en *Terborgh*, en na aankomst te *Zutphen*, des morgens ten 10½ uur, naar *Deventer*, *Wijhe*, *Zwolle* en *Kampen*.

Vertrekt des middags ten 3½ ure van *Zutphen* na aankomst der Diligence van *Kampen*, *Zwolle*, *Wijhe* en *Deventer*, en komt ten 5 ure te *Dieren* na aankomst der Diligence van *Terborgh*, *Doetinchem*, *Keppel* en *Doesborgh*; aankomst te *Arnhem* ongeveer 6¼ uur, tijdig genoeg om nog te kunnen vertrekken per Diligence naar *Nijmegen* en op Zon- en Feestdagen met de Spoordienst naar *Amsterdam*.

J. LIJBERSE.

Spoorweg-, Stoomboot & Diligence-Expeditie.

Van Heumen, Koens & Kiesbrink.

Van *Arnhem*, *na aankomst van den 1sten Trein:* naar *Nijmegen*, (in correspondentie met de Stoombooten der Nederlandsche Stoomboot-Maatschappij op *Rotterdam*), *Doesborgh*, *Zutphen*, *Groenlo*, *Winterswijk*, *Deventer*, *Zwolle*, *Groningen* en *Leeuwarden*.

Van *Arnhem*, *na aankomst van den 2den Trein:* naar *Nijmegen*, *Kleef*, *Doesborgh*, *Doetinchem*, *Gendringen*, *Zutphen*, *Goor*, *Oldenzaal*, *Enschedé*, *Lingen*, (in Correspondentie met *Bremen* en *Hamburg*), *Deventer*, *Zwolle*, *Groningen* en *Leeuwarden*.

Van *Arnhem*, *na aankomst van den 3den Trein:* naar *Dieren* en *Zutphen*.

Van *Nijmegen*, des morgens ten 9 ure, op den 2den Trein, en des namiddags ten 5¼ ure, in verband met de van *Arnhem* naar bovenstaande plaatsen vertrekkende Diensten.

Van *Zutphen*, des morgens ten 3½, 8½ en des namiddags omstreeks 12½ ure, in Correspondentie met alle Spoortreinen, *Nijmegen*, *Kleef* en *Noord-Braband*.

RIJN- EN IJSSEL-STOOMBOOT-MAATSCHAPPIJ.

Zomerdiensten 1848.

OPVAART.

Van *Kampen*, elken Zondag, Dingsdag en Donderdag, des morgens om 3 uur.

Van *Arnhem*, elken Zondag, Dingsdag en Donderdag, des namiddags om 4 uur.

Van *Emmerik*, elken Maandag, Woensdag en Vrijdag, des morgens om 6 uur.

AFVAART.

Van *Keulen*, elken Zondag, Dingsdag en Vrijdag, des avonds om 8 uur.

Van *Dusseldorff*, elken Zondag, Dingsdag en Vrijdag, des nachts om 12 uur.

Van *Arnhem*, elken Maandag, Woensdag en Zaturdag, des voormiddags om 11 uur.

*** Bij *A. F. H. VAN TR. DE BRUIJN*, te *Doesborgh*, is van de pers gekomen:

OVER DE BELASTINGEN OP HET GEMAAL EN GESLAGT,

à 25 Cents.

Marktprijzen.

ARNHEM, 12 mei.

Oude Weit van *ƒ*0.00 tot *ƒ*0.00; *Nieuwe Weit* van *ƒ*7.00 tot *ƒ*9.25; *Rogge* van *ƒ*5.50 tot *ƒ*5.90; *Boekweit* van *ƒ*5.50 tot *ƒ*6.70; *Garst* van *ƒ*3.75 tot *ƒ*4.25; *Friesche Haver* van *ƒ*0.00 tot *ƒ*0.00; *Voerhaver* van *ƒ*2.50 tot *ƒ*3.25; *Witte Boonen* van *ƒ*0.00 tot *ƒ*0.00; *Paardeboonen* van *ƒ*5.75 tot *ƒ*0.00; *Graauwe Erwten* van *ƒ*0.00 tot *ƒ*0.00; *Groene Erwten* van *ƒ*0.00 tot *ƒ*0.00; *Geele Erwten* van *ƒ*6.00 tot *ƒ*0.00; *Koolzaad* van *ƒ*0.00 tot *ƒ*0.00; *Aveelzaad* van *ƒ*0.00 tot *ƒ*0.00; *Klaverzaad* van *ƒ*00.00 tot *ƒ*00.00; *Aardappelen* van *ƒ*2.40 tot *ƒ*2.50; *Boter* van *ƒ*0.60 tot *ƒ*0.70 *het pond.*

Waterhoogte te Arnhem

Den 13 Mei 2 El 1 Palm 1 Duim; gew. 0 D. gev. 12 D.

Te Arnhem, bij G. J. THIEME, Boekdrukker.

A°. 1848. ZONDAG 14 MEI. N°. 25.

HAAGSCHE BERIGTEN.

BIJBLAD TOT DE ARNHEMSCHE COURANT

Dit **BIJBLAD** tot de *Arnhemsche Courant* komt driemaal 's weeks, des DINGSDAGS, DONDERDAGS en ZATURDAGS, te 's Gravenhage in het licht, of zoo meer als de gebeurtenissen mogten vorderen. De aan de uitgevers van het BIJBLAD toegezonden stukken zullen, zoo de plaatsing niet spoed schijnt te eischen, aan de hoofd-redactie te Arnhem toegezonden worden.

Voor de geabonneerden op de *Arnhemsche Courant* zal het BIJBLAD verkrijgbaar zijn tegen *f* 2.50 in de drie maanden met *f* 0.40 verhooging voor die niet in 's Gravenhage gevestigd zijn en aan wie het vrachtvrij zal worden toegezonden. Voor de niet geabonneerden kan de prijs niet minder zijn dan *f* 3.00, de verhooging voor vrachtvrije toezending blijft dezelfde.

Afzonderlijke nummers zijn voor *f* 0.10 te bekomen. Advertentiën worden behalve betaling van het zegel geplaatst tegen dezelfde voorwaarden als in de *Arnhemsche Courant*, van één tot vijf regels *f* 1.00, en voor elken regel daarenboven 20 cents.

's Gravenhage, den 13 Mei.

Zitting der Tweede Kamer.

Heden is, blijkens het uitvoerige berigt van de zitting van heden, een koninklijk besluit van *heden* voorgelezen, waarbij aan graaf *Schimmelpenninck* en den generaal *Nepveu* eervol ontslag wordt gegeven, terwijl hun de waarneming van Buitenlandsche zaken, Finantiën en Oorlog respectivelijk *tijdelijk* blijft opgedragen. De débris van het *tijdelijk* ministerie *Schimmelpenninck* zijn in de Kamer geweest, en hebben eene verklaring afgelegd.

Na het voorlezen des genoemden besluits is eenstemmig aangenomen de *haring*wet; de *pakhuiswet* was daarop aan de beurt; de minister *Rijk* gaf in bedenking, dat ontwerp niet te behandelen, omdat het departement van oorlog, waartoe dat ontwerp behoorde, niet dan van een tijdelijk hoofd voorzien was, en het dus raadzamer scheen daarmede te wachten, totdat een definitief minister zou zijn opgetreden; de Kamer was het niet eens; er gingen van alle kanten stemmen op om met de beraadslaging voort te gaan; de beraadslaging ging voort, dat is, iedereen zweeg stil, de president las de namen, allen zeiden ja, en de pakhuiswet zal de haringwet naar de eerste Kamer vergezellen.

Toen nam de minister *Donker Curtius* het woord «ou pour mieux dire il prit son papier;» een papier met groote rouwranden, waarschijnlijk over de jammerlijke verdeeldheid, die voor dat «welgevormd» ministerie *Schimmelpenninck* nu reeds het stervensuur heeft doen slaan, nu het van zijn programma in vier punten nog maar één heeft kunnen nakomen, namelijk het *aan den gang houden* van de zaken.

De minister heeft daarop een uitvoerige rede gehouden, die wij hieronder geheel mededeelen. Dan ook kunnen wij betere beschouwing daarvan geven, dan op dezen oogenblik, nu ontsnappen van een woord, of verkeerd verstaan, bij den hoorder onjuist begrip van des sprekers meening wekt.

Daarbij is niet helder aangewezen wat soort van ministerie wij hebben. Het ministerie *Schimmelpenninck* is ontbonden, dat staat vast. Maar wat is er nu? de heer *Donker Curtius* sprak van een ontwerp van Grondwet, dat in den *ministerraad* was vastgesteld. Is er dan een nieuw ministerie? — de heer *Donker Curtius* sprak van *aanvulling* van het ministerie van kundige personen, welker medewerking en hulp men *in naam des Vaderlands* ZOU VERGEN. — Hoe dan nu? nu geen president-minister meer? alle britsche näaperij, met de britsche constitutie versnijing naar huis? des te beter. Wij hebben nooit begrip gehad van de *positie*, waar de heer *Schimmelpenninck* zich in gezet had; nooit begrepen wat hij meende met dat president-ministerschap; misschien lag het aan ons, maar hij heeft intusschen nooit de moeite genomen zijne meening in het openbaar of zelfs aan de Kamer alleen mede te deelen.

Maar zoo dan nu geen president, die een ministerie vormt, zullen dan nu de *vier* overblijvende leden van het gevallen ministerie zamen een nieuw vormen? Men schijnt het te moeten gelooven.

De heer *Donker Curtius* sprak van aanzienlijke bezuiniging, verandering, vereenvoudiging in het departement van oorlog; kan dat gaan met den tijdelijken minister, die het ministerie zal verlaten? Kunnen zulke veranderingen beter dan *pakhuis*-vergrooting geschieden zonder definitieven minister? Voorzeker neen! maar zeker zal dit ook voor dien worden overgelaten, en de vereenvoudiging hem als voorwaarde gesteld worden zijner medewerking in het ministerie.

Ten aanzien van de grondwet schijnt men te mogen verwachten, het ontwerp der commissie, met wijzigingen van ondergeschikt belang, te zien aangeboden. Hoezeer dit niet helder uit het door den heer *Donker Curtius* gesprokene is gebleken.

Over de koloniën is duidelijk genoeg gehandeld. Maar daaruit is te voorzien, dat men *te weinig*, *veel te weinig* wil doen.

Evenzoo omtrent de indeeling des Rijks. Die deze niet breekt, redt Nederland niet. De heer *Donker Curtius* sprak van verdeeling in grootere afdeelingen en de onraadzaamheid daarvan. Maar waarom kan men haar niet in nog meerdere, kleinere deelen doen vervallen?

Over één punt is gezwegen: over de individuële vrijheid. Het habeas corpus missen wij. Zonder dat beginsel echter is geene vrijheid denkbaar. Dat beginsel is bij het ontwerp der commissie grovelijk miskend. Dat die miskenning ook niet bij het wijzigen der Grondwet zelve moge plaats vinden!

's Gravenhage, 13 Mei.

In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden is ontvangen een Koninklijk besluit, waarbij wordt aangenomen het aangeboden eervol ontslag aan den graaf *Schimmelpenninck*, als tijdelijk president van den ministerraad en als tijdelijk minister van buitenlandsche zaken en van finantiën; en aan den generaal-majoor *Nepveu*, als tijdelijk minister van oorlog. Bij datzelfde besluit wordt echter bepaald, dat de beide afgetreden ministers tijdelijk de ministeriële betrekkingen zullen blijven waarnemen, totdat in hunne vervanging zal zijn voorzien. Dit besluit is gecontrasigneerd door den tijdel. minister *Rijk*.

Zonder beraadslaging zijn met algemeene stemmen aangenomen: 1°. het ontwerp nopens de groote visscherij, en 2°. dat betrekkelijk de te verleenen dispensatie, die in 't begin der week zijn ingekomen.

Daarop heeft de tijdelijke minister van justitie, de heer *Dirk Donker Curtius*, het woord gevraagd en de volgende rede gehouden:

«Toen de voorzitter van den tijdelijken raad van ministers, graaf *Schimmelpenninck*, te kennen gaf, dat de Grondwet zou worden herzien naar de grondslagen der Britsche constitutie, gewijzigd naar onze zeden, meenden wij, dat hij alleen op het oog had verantwoordelijkheid der ministers en regtstreeksche verkiezingen.

Van lieverlede bleek het echter, dat wij ons hierin hadden bedrogen, en veel ruimer zin aan zijne woorden moest worden gehecht. Het is nutteloos hier op te halen, welke uitgebreidheid, naar zijn oordeel, aan de vertegenwoordiging en vooral aan de Eerste Kamer zoude moeten worden gegeven. — veelmin om zijne verdere denkbeelden ten opzigte van sommige andere punten hier open te leggen. Slechts een der overige ministers deelde ten deele zijne gevoelens. De overigen, de meerderheid, kon zich daarmede niet vereenigen. Van daar de ontbinding van het door graaf *Schimmelpenninck* gevormde ministerie.

Thans op nieuw voor deze Kamer verschijnende, vereerd met het vertrouwen des Konings, meenen de overgebleven ministers zich met rondheid tegenover deze Kamer, en ten aanhoore der geheele natie, te moeten verklaren. Want, zoowel de Koning als zijne raadslieden moeten weten, of de beginselen, waarop de hervorming van het staatsgebouw zal rusten, door de natie worden goedgekeurd of verworpen. Wij toch kennen geene gevestigde regering in staat om overdreven wenschen af te wijzen, om het beheer op zuinigen voet in te rigten, dan die, welke haren steun vindt in het gevoelen van de meerderheid der natie.

Zij, die in de tegenwoordige tijden geroepen worden om de grondslagen voor eene nieuwe orde van zaken te vestigen, moeten eenen juisten blik werpen in de behoeften der natiën. Deze behoeften zijn onderscheiden naar mate van de overleveringen en eigenaardigheden van elk volk, en van den invloed, welken de neigingen, de instellingen en voorbeelden van omliggende volken daarop hebben uitgeoefend.

Indien wij deze beschouwing op Nederland toepassen, dan gelooven wij tot eene geheel andere uitkomst te zullen geraken dan de Britsche constitutie, in haren grootsten omvang beschouwd. Ten einde echter met eenige orde onze denkbeelden voor te dragen, zij het ons vergund stil te staan: vooreerst bij de instellingen, die wij behoeven; ten tweede bij het beheer der Staatshuishouding.

I. Welke wijzigingen sedert vijftig jaren onze instellingen ook hebben ondergaan, welken invloed de ontwikkeling van nieuwere denkbeelden ook op de natie hebbe uitgeoefend, nog onderscheiden haar twee neigingen: *vooreerst* eene opregte verkleefdheid aan het huis van Oranje; *ten andere* een eenvoudige burgerlijke zin. De natie gevoelt diep, dat, even als zij hare zelfstandigheid verschuldigd is aan het regerend geslacht, die zelfstandigheid gehecht blijft aan het behoud der Souvereiniteit in dat huis. Zij wil, indien ons niet alles bedriegt, den Koning op dat hoog exceptionneel standpunt geplaatst houden, waarop hij waardiglijk de natie kan vertegenwoordigen, en waaronder alle ingezetenen kunnen genieten, wij zeggen niet eene volkomene gelijkheid, welke is denkbeeldig en in alle vereeniging van menschen onbestaanbaar, maar die gelijkheid voor de wet, welke eene behoefte is geworden in onzen tijd. Naast deze eerste neiging bestaat eene andere, welke wij hebben geërfd van onze vaderen, en die wij noemden burgerlijken zin. Dit wil alweder niet zeggen, dat wij er geen roem op dragen, onder ons midden te zien de naneven van hen, die hunnen naam in vroegere eeuwen onsterfelijk hebben gemaakt; dat wij aan geboorte allen invloed zouden willen ontzeggen, of aan iemand onderscheiding, door titels verkregen, zouden willen betwisten. Maar wij verstaan hier door burgerlijken zin die neiging van den Nederlander, welke men opmerkt zoowel in de hoogere als in de mindere standen, om zich door geenen uiterlijken schijn te laten verblinden, zich geene behoeften te scheppen, waaraan men, óf niet, óf slechts door onbetamelijke middelen op den duur kan voldoen. Wij verstaan door burgerlijken zin, die orde, die zucht van naauwkeurige berekening, die zorg voor de toekomst, welke zoo bijzonder onzen landaard kenmerken.

Wij behoeven alzoo instellingen, waarbij de Koning zijn standpunt behoudt, en de natie naar hare neigingen wordt vertegenwoordigd. Maar, hoe komt men tot die instellingen? Moet men die putten in onzen tijd, nu de scheidsmuren tusschen de volken van dag tot dag meer geslecht worden, alleen uit hetgeen vroeger bestond? Is *Nederland* vreemd gebleven aan al hetgeen bij naburige volken is tot stand gebragt? Heeft het geen kennis gedragen van al de hervormingen, welke *Brittannië* in zijne constitutie heeft gemaakt? Van de staatsregelingen, welke elkander in Frankrijk hebben opgevolgd? Van de instellingen, welke België zich heeft gegeven, en waaronder het, bij eene koortsachtige aandoening van alle natiën, rustig en tevreden is gebleven? Ziet, leest en beoordeelt Nederland de grondwetten niet, die in Duitschland alom worden afgekondigd? Voelt het geene de minste sympathie voor die vrijheid van drukpers, godsdienstoefening, onderwijs en vereeniging, welke, onder een billijk toezigt tot behoud van orde, den toets eener beproeving schijnen te kunnen doorstaan? In de daad, wij gelooven, dat men zich zeer zoude bedriegen, indien men meende, dat de denkbeelden van onzen tijd ook hier te lande geene diepe wortelen hebben geschoten. Wij mogen dus, bij ons vestigende nieuwe instellingen, wel het oog slaan op hetgeen elders is ontworpen, en het goede nemen waar wij het vinden; maar wij mogen daarbij niet uit het oog verliezen noch het hooge standpunt van het regerend Huis tegenover de natie, noch dien burgerlijken zin der natie, welken wij hebben omschreven, en die, onder het koninklijk gezag, geene groote onderscheiding tusschen de ingezetenen toelaat.

Het is onder dezen indruk, dat, bij de voorgestelde wijzigingen van Grondwet, een aanzienlijk inkomen aan het koninklijk geslacht verzekerd blijft; dat aan den Koning groote prerogativen zijn gelaten, en hem bepaaldelijk vrije benoemingen zijn toegekend, die hij bevorens slechts op voordragt deed; dat, verder op het voorbeeld van België, de geheele vertegenwoordiging des volks tot eene waarheid is gemaakt, de beide Kamers door de natie zullen worden gekozen. Ook op de gewestelijke en plaatselijke besturen is een billijke invloed aan de ingezetenen toegekend, terwijl de magt des konings tot bewaring van het algemeen belang alle uitspattingen dier besturen kan bedwingen, en de onschendbaarheid der wet alle botsing wegruimt. Vrijheid van drukpers, vrijheid van vereeniging, gelijke vrijheid in godsdienst en onderwijs zijn de leuzen van onzen tijd. Eene Grondwet, die dezelve niet uitdrukte, zoude onvolledig zijn. Maar de Nederlander, altijd gehecht aan orde, innig bewust, dat de ware vrijheid en alle welvaart daaraan naauw verbonden zijn, sluit in niets wettelijke regels en verantwoordelijkheid uit. Dit is ook de geest, welke bij de wijziging der Grondwet ons heeft geleid. — Ziedaar eenige trekken der groote instellingen, welke zullen worden voorgedragen, en waaraan het schijnt, dat het grootste deel der natie haar zegel hecht; want, het is geene doellooze daad geweest, toen de gewijzigde Grondwet is openbaar gemaakt. Die openbaarmaking is gevraagd uit zedigheid; en is toegestaan, om het gevoelen der natie te leeren kennen. De commissie van 17 Maart jl. wist wel, dat zij geen volmaakt werk zoude leveren; zij wist wel, dat er leemten, onnaauwkeurigheden, dwalingen in haar voorstel zouden zijn. Maar juist daarom vroeg zij de openbaarmaking, opdat een ieder zijne aanmerkingen zou kunnen voorbrengen, en de regering daarvan, bij het definitief voorstel, nut zou kunnen trekken, wèl overtuigd, dat, even als er meer kennis bij den Raad van State en bij deze Vergadering is, dan bij eene commissie van vijf leden, er nog oneindig veel meer kennis en licht bij de geheele natie is te verkrijgen. De Koning moet ook vóór alles kennen den geest der natie. Hij moet weten, of zij zich met de grondslagen, door de commissie aangenomen, kon vereenigen of niet.

Dit beroep is dan ook niet ijdel geweest. Want, van alle zijden zijn aanmerkingen gemaakt, waarvan er vele opmerking verdienen; doch de algemeene stem heeft zich, zoowel in openbare geschriften als in een overgroot getal petitiën aan den Koning, voor de algemeene grondslagen van het ontwerp verklaard.

Thans verder uit te weiden over een ontwerp van instellingen, dat aan U Edel Mogenden nog niet is voorgedragen, zoude ontijdig zijn. Daarvan echter geheel te zwijgen, mogten wij niet. Want, wij wilden aan U en aan de Natie verklaren, welke de beginselen van staatsinrigting zijn, waaraan wij ons hechten, waarmede wij op dezen zelfden oogenblik óf staan óf vallen.

II. Maar het is, in de tweede plaats, noodzakelijk, naast instellingen, overeenkomstig met den geest des tijds, een beheer der staathuishouding voor te bereiden, hetwelk mede geënt is op de zeden en de behoeften van onze natie. De grondstellingen van dat beheer moeten zijn: eenvoudigheid en zuinigheid. Wij voegen deze twee denkbeelden te zamen, omdat wij door zuinigheid niet verstaan het beknibbelen van reeds matig genoeg

bezoldigde ambtenaren; maar de bezuiniging, die uit vereenvoudiging voortspruit, en waarvan het gevolg moet zijn, dat het bestuur der onderscheidene deelen van de staatshuishouding slechts aan weinige handen wordt toevertrouwd, zoodat een ieder wete. dat hij, in den regel, door eigen krachten en eigen ontwikkeling, zich een bestaan moet trachten te scheppen, daar er weinig vooruitzigt overblijft, om, ten koste der schatkist, is openba e betrekkingen te worden geplaatst. *Nederland* moet daarbij geene poging doen om hoogere vlugt te nemen, dan zijne krachten toelaten.

Nederland. sterk op zijn regt, behoeft dus geene meerdere magt te ontwikkelen dan zijne krachten toelaten. Beperkt het, naar aanleiding hiervan, zijne uitgaven, dan kan het aan al zijne verbindtenissen voldoen; dan zal het vertrouwen inwendig worden bevestigd, en het zal naar buiten achting en eerbied inboezemen. — Om tot dezen gewenschten staat van zaken te geraken, moeten wij alles op eene mindere schaal brengen. — De magt en het aanzien van onzen Staat zullen er niet door lijden, indien wij onze buitenlandsche belangen slechts hoogst zeldzaam aan ministers, in den regel slechts aan zaakgelastigden, soms slechts aan commerciële agenten of consuls, opdragen En zoo kan en moet het cijfer voor *buitenlandsche zaken* niet onaanzienlijk worden verminderd.

In het *binnenlandsch bestuur* gelooven wij niet, dat eene vernietiging dezer bestaande gewesten voor alsnog bijval zoude vinden in den geest der natie: en wij kunnen daarin ook zoo groote bezuiniging niet zien, daar grootere verdeeling weder tot kleinere besturen in onderdeelen aanleiding zoude geven. Maar desniettemin kan men, ook hier uitgaande van de beginselen, dat de algemeene regering veel aan het plaatselijk gezag kan overlaten en niet geroepen is om aan de minder noodzakelijke instellingen geldelijke ondersteuning te verleenen, van lieverlede aanzienlijke bezuiniging tot stand brengen.

Zoo ook zal vermeerderde vrijheid van onbelemmerden handel en bedrijf, inkorting van sommige belastingen en overbrenging daarvan op hen, die in staat zijn ze te vragen, de kosten van het financieel beheer verminderen. — Dat alles kan niet op eens geschieden; maar de vaste wil om tot die uitkomsten te geraken moet bestaan, en zal door eene vertegenwoordiging, gekozen voor beide Kamers, door de natie zelve gehandhaafd worden.

De regtsbedeeling is op eenen hoogstkostbaren voet ingerigt, en heeft daarenboven het noodlottig gevolg, dat de regtbehoevenden hetzelve bijna niet kunnen verkrijgen, zonder een aanzienlijk deel van hun vermogen op het spel te zetten. Het verlies, dat de natie hierdoor lijdt, boven de uitgaven, die op de begrooting staan uitgetrokken, is moeijelijk te bepalen, maar werkt zeker mede tot verarming van den burgerman. Door de regterlijke instellingen aanmerkelijk te vereenvoudigen, zal men alzoo een dubbel doel bereiken: ontlasting van het budget van uitgaven, en eene middellijke, aanmerkelijke vermindering van eenen druk, welke op de regtbehoevenden rust.

Van groot gewigt is nog de krijgsmagt, of de begrooting van *oorlog* en *marine*. Naar ons inzien gaat het cijfer daarvan de krachten der natie te boven. Het is verre van ons, dat wij het alleen op de gewapende burgermagt zouden willen laten aankomen. Ook in de gewone tijden behoeven wij eene vaste krijgsmagt, niet aan willekeur overgegeven, maar waarop ook tegenover de regten, aan dezelve toegekend. zware pligten blijven rusten. Niets is meer rekkelijk, niets ook meer onbekrimpbaar dan de krijgstoerustingen in de krijgsmagt ter zee en te land. De vraag kan hier niet zijn, wat in buitengewone tijden wordt gevorderd? Dan behoort eene natie, die alle zelfstandigheid nog niet heeft verloren, geene onkosten, geene opofferingen te ontzien.

Maar de vraag is hier: tot welk cijfer moeten in gewone tijden de uitgaven voor de land- en zeemagt worden beperkt? En wanneer wij, ten aanzien der zeemagt, altijd met het oog op onze koloniën en handel, bij die vraag, terugzien op hetgeen op sommige tijdstippen eene toch niet geheel onaanzienlijke krijgsmagt heeft gekost, dan zijn wij thans nog niet teruggebragt tot het minste cijfer, dat daartoe behoort uitgetrokken te worden.

Maar, vraagt men welligt, zal dan de regering met onmeêdoogende hand hen, die zij als het ware heeft uitgelokt, om zekere loopbaan in te treden, nu op eens aan den dijk jagen? Zal de regering dit door nieuwe instellingen doen met hen, die de wet onafzetbaar had verklaard? Neen, ook het goede moet alleen door eerlijke middelen worden verkregen. Neen, de Regering wil evenmin eene revolutionnaire als eene reactionnaire regering zijn Bij het ontwerp, zoo als het gewijzigd is in den raad van ministers, blijven aan elk, die eene onafzetbare betrekking had, twee derden van zijn inkomen verzekerd. Dat voorbeeld zal wel noch voor den wetgever, noch voor de regering, in het eerlijk Nederland ook voor anderen zonder vrucht blijven. Maar de regering van een land, ofschoon in andere handen overgaande, is niet van éénen dag, maar ook die van de toekomst; en de vereenvoudigingen en bezuinigingen zullen alzoo van dag tot dag en van jaar tot jaar hare vruchten dragen.

Ziedaar, in groote trekken, de uitzigten van hen, die, op dezen oogenblik, tot de regering zijn geroepen, waarop zij bij hun tijdelijk bestuur het oog zullen houden, en waarvan zij, zooveel mogelijk, de grondslagen zullen voorbereiden, opdat een definitief ministerie, na de aanneming der grondwets-herziening, in overeenstemming met de nieuwe instellingen, ondersteund door de afgevaardigden des volks, deze inzigten zal kunnen verwezenlijken.

Stemt nu de natie hiermede in. dan moet zij ons haren bijstand bieden; wij zullen kundige mannen vragen, ons hunne hulp niet te ontzeggen. Wij zullen in naam des Vaderlands die hulp afvergen

Stemt men daarentegen met die denkbeelden niet in; kan men, op het altaar des vaderlands, het offer niet brengen van een deel zijner bijzondere denkbeelden, die zóó onderscheiden zijn als de individuën, die ons omringen; dwalen wij in de opvatting van hetgeen wij op dit oogenblik meenen de nationale wensch te zijn; — dat dan anderen optreden en het roer van Staat in handen nemen, opdat het vaderland niet verloren ga!

Wij voor ons hebben, met het oog op de Voorzienigheid, met het oog op eene Almagt, waarvoor allen, elk naar zijne overtuiging, in het stof bukken, die het lot van volken en geslachten kneedt; met de hand op het hart onze meening geuit; — de natie en gij, Edel Mog. Heeren! zullen, na rijpe overweging, beslissen. Ons gedrag zal zich naar die uitspraak regelen.

De Koning, die ons regeert, heeft slechts éène begeerte, slechts één doel: het welzijn van zijn bemind volk!

Na het uitbrengen van verschillende rapporten is de vergadering gescheiden.

Buitenlandsche berigten.

Frankrijk. — In de zitting van de nationale vergadering van den 11 is van het uitvoerend bewind kennisgeving erlangd van de benoeming van ministers, waartoe zij is overgegaan. Deze zijn: buitenlandsche zaken, *Jules Bastide;* binnenlandsche zaken, *Recurt;* justitie, *Crémieux;* eeredienst, *Bethmont;* onderwijs, *Carnot;* landbouw en handel, *Flocon;* openbare werken, *Trelat*. oorlog. luit.-kolonel *Charras* (ad interim); marine, de vice-admiraal *Casy;* finantiën, *Duclerc*.

Het groot getal portefeuilles, vooral als men rekent, dat het uitvoerend bewind ook vijf leden telt, vindt nog al tegenspraak.

De gewigtigste dezer benoemingen is welligt die van den heer *Recurt* aan het hoofd der binnenlandsche zaken, een man voorlang van republikeinsche beginselen, maar te gelijk van eenen verzoenenden en zeer gematigden geest, die in zijne tegenwoordige stelling veel goeds kan stichten.

De heer *Marrast* blijft maire van Parijs en *Caussidière* prefect van politie.

De heeren *Louis-Blanc* en *Albert* treden geheel uit het bestuur.

— De toestand van Parijs is voor het oogenblik tamelijk geruststellende. De kleinhandel lijdt nog wel zeer door de omstandigheden, maar in den groothandel openbaart zich meer vertrouwen, begint het geld gereeder te vloeijen. De beurs is ook veel williger. De mogelijkheid van eene tusschenkomst in Italië schrikt zelfs niet af; ja men zou die als eene gunstige afleiding beschouwen. De inval zou een soortgelijke als die van 1831 in België zijn.

(De tijdingen uit Rome luiden nog zeer ongunstig; het gezag des pausen wordt blijkbaar miskend; hij en de kardinalen worden door de hevige partij op het naauwste bewaakt, en de bekende *Cicerracchio* is de ware meester der stad.)

— *Laatste berigten.* De Koning van Zweden heeft in zijne kennisgeving zijn leedgevoel uitgedrukt over het intrekken van Pruissische en andere bondstroepen in het hertogdom Sleeswijk, en beroept zich daarop, dat zijne Staten een regt hebben, om aan besluiten deel te nemen, welke het lot van het Noorden betreffen, en waaruit gevallen voor het behoud van het staatkundig evenwigt kunnen geboren worden. Daarom acht hij de door hem genomen maatregelen, waartoe hij door den wensch des konings van Denemarken aanleiding had gevonden, noodzakelijk. Het staat niet aan hem de strijdvraag over Sleeswijk te beslissen, daar het bezit van dat land aan de Deensche kroon, door andere mogendheden, is gewaarborgd, die zich bereids ter bemiddeling hebben aangeboden, en slechts na overeenstemming van deze kan hij zich over de zaak uitlaten. Mogt echter de strijd de grenzen van Sleeswijk overschrijden, en Duitsche Bondstroepen andere provinciën van de deensche monarchie betreden, zoo zou bij zulk een aanval tegen de onafhankelijkheid van een naburigen Staat en bondgenoot, niet als stilzwijgend aanschouwer kunnen aanzien en in de gevaren, welke daaruit voor de zekerheid zijner eigene staten kunnen voortvloeijen, genoegzamen grond vinden, om een armeecorps naar Funen of een ander deensch eiland (van Jutland is dus nog geene sprake) te zenden, om zich bij de deensche strijdmagt te voegen en wel tot een zuiver verdedigend doel, ter verhindering van elken inval of landing van duitsche bondstroepen. — Daartoe zal een eskader van Karlskroon uitloopen, en een troepencorps aan de grenzen zamengetrokken worden, welker verdere bestemming van de omstandigheden zal af hangen.

In Kopenhagen begrootte men dat hulp-corps op 20,000 man.

In Gottenburg liep het gerucht, dat ook Pruissische troepen verwacht worden; doch dit is nog slechts een gerucht.

Friderica is den 8 van 7 tot 12 ure door 24 deensche troepen zwaar beschoten, en de stad daarbij op twee plaatsen in den brand geraakt. De Pruissische artillerie met acht stukken heeft krachtig geantwoord en drie kanoneerbooten in den grond geboord.

Te 's Gravenhage, bij GEBROEDERS BELINFANTE.